

DZIENNIK

PIOTRKOWSKI

Adm. Redakcji i Adm. Piotrków Tryb. Słowackiego 18 tel. 10-21. Drukarni 10-65.
Za tekst str. 1 — 7 odpowiada Wacław Gąsiorowski. W-wa, Widok 21, druk „Matador”

KINO CZARY Dziś i dni następnych
Wspaniała premiera od dawna zapowiad. filmu kolorowego
z **Olivią Haviland i George Brent**
BATALIA SZALEŃCÓW

Wielce sensacyjny i niebywale emocjonujący dramat życia
oponowanych gorącą złością.

Popołudniówka o godz. 3 Miłość w dżungli

Początek codziennie o g. w święta o g. 7.

Ceny zwykłe.

Wojna złączy siły zbrojne Francji i Anglii

Doniosła deklaracja rządu angielskiego

LONDYN — Minister Spraw Zagranicznych lord Halifax złożył wczoraj w Izbie Lordów doniosłą oświadczenie, które mając na celu w trzech następnych dniach...

LORD HALIFAX

Deklaracja premiera Chamberlaina z dnia 4 lutego — oświadczył lord Halifax — o solidarności angielsko-francuskiej reprezentuje jednomyślny pogląd rządu angielskiego.

Przyjęcie, z jakim ta deklaracja spotkała się, stanowi najlepszy dowód, że cieszy się ona prawie jednomyślnym poparciem całego kraju.

Ton deklaracji może być określany, używając porównania, z ostrożnościami, tak rozpowszechnionymi na skrzyżowaniach dróg: „Baczność! Zatrzymać się przed główną drogą!”

Nie ma potrzeby potwierdzenia słownie naszej solidarności z Francją. Zostanie ona wkrótce potwierdzona przyjęciem, jakiego dozna prezydent Francji podczas swej wizyty w Anglii.

Współpraca nasza wynika nie tylko ze względów geograficznych, lecz z jednoci naszych interesów i pełnego porozumienia. Solidarność anglo-francuska nie jest i nigdy nie była skierowana przeciwko trzeciemu mocarstwu. Najlepszym dowodem tego są usiłowania obu rządów zapewnienia pokoju. Omawiając zatarg włosko-

francuski, lord Halifax oświadczył:

„Konflikt ten nie dotyczy Anglii bezpośrednio, lecz jesteśmy w nim bardzo zainteresowani, gdyż nie tylko nasza przyjaźń z Francją stoi na żelaznej podstawie, ale udało się przywrócić dobre stosunki z Włochami i

utrzymać je w przyjaznej atmosferze.

Rząd francuski i włoski jednak nie okazały żadnej chęci skorzystania z pośrednictwa trzeciego mocarstwa.”

Następnie lord Halifax podkreślił, że celem zbrojeń angielskich jest jedynie zapewnienie

bezpieczeństwa kraju i odparć zarzuty, wysunięte przez niektóre państwa, oświadczając, że partia polityczna i żaden mąż stanu nie pragną wojny.

Krytykując wojnę jako instrument polityki państwowej, lord Halifax zakończył swe przemówienie słowami:

„Naród angielski przeciwstawia swą siłę jakiegokolwiek groźbie skierowanej przeciwko jego niepodległości, czy też żywotnym interesom kraju. W takim wypadku rządy Anglii i Francji rozpoczną natychmiast współpracę we wzajemnej obronie.

Nie popełniajmy omyłki: materialne i moralne bogactwa kraju naszego są olbrzymie, a duch narodu nie zmienił się. Nie pragniemy próby naszej siły, gdyż uważamy, że wojna wprowadza więcej chaosu, niż stabilizacji, i że przy dobrej woli wszystkie problemy mogą zostać rozwiązane w drodze pokojowej.

Nikt, kto zna charakter angielski, nie może jednak wątpić, że gdy zajdzie potrzeba, naród angielski stanie do obrony swej wolności z tym samym mężem co zawsze.”

Zaprzysiężenie armii czerwonej

Specjalny ceremoniał przy zaprzysiężaniu marsz. Woroszyłowa

MOSKWA — Wczoraj w dniu 21-ej rocznicy istnienia armii czerwonej we wszystkich garnizonach Z. S. R. R. odebrano od oficerów i żołnierzy armii czerwonej nową przysięgę.

WOROSZYŁOW

Jako pierwszy złożył przysięgę generalissimus sowiecki marsz. Woroszyłow. Złożenie przysięgi przez marsz. Woroszyłowa odbyło się według ściśle ustalonych ceremoniału.

W godzinach rannych zebrał się w wielkiej sali ludowego komisarjatu obrony wszyscy zastępcy marsz. Woroszyłowa oficerowie sztabu generalnego armii czerwonej z szefem sztabu Szaposnikowem na czele, oraz wyżsi oficerowie garnizonu moskiewskiego.

Nowy dekret antyżydowski w Niemczech

BERLIN. We wczorajszym numerze dziennika urzędowego ukazał się dekret, na mocy którego wszyscy Żydzi, posiadający obywatelstwo niemieckie lub też bezpaństwowi, będą musieli w ciągu 2-ech tygodni przekazać władzom skarbowym wszystkie posiadane przedmioty ze srebra, platyny i złota, kosztowności oraz biżuterię. Odszkodowanie za powyższe przedmioty będzie wypłacone w wysokości, która zostanie ustalona przez ministra gospodarki narodowej Funka.

Zarządzenie to wchodzi natychmiast w życie. Jest to trzeci dekret wykonawczy, wydany na podstawie ustawy o zgłoszeniu i wywłaszczeniu majątków, należących do Żydów.

Marsz. Woroszyłow odczytał tekst przysięgi i następnie podpisał ją. Po nim podpisał przysięgę marsz. Budienny oraz zastępcę Woroszyłowa — Kulik i polityczni komisarze armii czerwonej — Mechlis i Szczadenko.

Po zakończeniu ceremonii zaprzysiężenia, marsz. Woroszyłow wygłosił mowę, w której podniósł walory bojowe armii czerwonej oraz jej wierność dla ideałów komunistycznych i rządu sowieckiego.

Również zostali zaprzysiężeni marnarze i oficerowie floty czerwonej.

Rząd francuski zaprzecza pogłoskom o mobilizacji wojskowej w Algierze

PARYŻ. Francuskie MSZ za przecza pogłoskom, jakoby zarządzona została częściowa mobilizacja wojskowa w Algierze.

W związku ze świętem narodowym Estonii, przypadającym w dniu dzisiejszym reprodukuje my portret Prezydenta Republiki Estońskiej p. Konstanty Paets.

Tym niemniej tutejsze koła polityczne przypisują podróży francuskiego prezydenta generalnego w Maroku gen. Noguesa, do Algieru tym większe znaczenie, że już od kilku tygodni rozważany jest plan przegrupowania garnizonów francuskich, stacjonujących w Algierze.

Jak wiadomo — gen. Nogues sprawuje naczelną dowództwo wojskowe nad wszystkimi francuskimi siłami zbrojnymi w północnej Afryce.

Gen. brygady Walerian Czuma mianowany ostatnio komendantem głównym Straży Granicznej

Już w I-y m dniu ciągnięcia klasy I-ej
WIELKA WYGRANA
zł. 50.000 na Nr. 63085
padła u
TARGOWNIKA
WARSZAWA, WIERZBOWA 7

Niemcy w Czecho-Słowacji

żądadają ponownie szerokiej autonomii

LONDYN. Korespondent praski „Daily Telegraph” donosi, że przywódca niemieckiej mniejszości czecho-słowackiej Kundt po trzydniowej wizycie w Berlinie przywiózł nowe żądania autonomiczne dla Niemców w Czecho-Słowacji.

Memorandum Kundta opiera się na następujących punktach: 1) specjalne uprawnienia

dla mniejszości niemieckiej w Czecho-Słowacji, 2) nominacja Kundta na ministra dla spraw niemieckich w rządzie praskim oraz niemieckich podsekretarzy stanu przy rządzie słowackim i rusińskim, 3) pozwolenie założenia partii narodowo-socjalistycznej w Czecho-Słowacji, do której będą mieli również prawo należeć obywatele czescy, 4)

przywrócenie urzędników pochodzenia niemieckiego na stanowiska, z których zostali usunięci podczas kryzysu jesiennego.

Jak donosi korespondent, premier Beran przeciwny jest przyjęciu tych żądań, natomiast min. Chwałkowski i gen. Krejczy są za poczynieniem pewnych concessii na rzecz Niemców.

Zderzenie samo'otów nad dżunglą

Kilka osób poniosło śmierć na miejscu

LONDYN. Korespondent Reutera donosi z Karaszi (Indie): Wczoraj rano nastąpił niezwyczajny wypadek zderzenia się nad dżunglą, w odległości 70 km na północ od Karaszi, dwóch samolotów, należących do „Indian National Airways”. Dwóch pilotów — Hindusów oraz jeden pasażer, obywatel St. Zjednoczonych, zginęło na miejscu.

Karbolinę sadowniczą **D. K. M.**

oraz środki chemiczne poleca do zwalczania chorób i szkodników roślin uprawnych

Skład Apteczny PAWŁA PODGÓRSKIEGO w PIOTRKOWIE, Słowackiego 12.

Hrabia Galeazzo Ciano, zięć wodza faszyzmu przybył z oficjalną wizytą do Warszawy

Hr. Ciano

Król Włoch, Wiktor Emanuel III

Benito Mussolini

Poczynając od soboty Warszawa gości ministra spraw zagranicznych Italii hr. Galeazzo Ciano z małżonką.

Ministrowi hr. Ciano w podróży do Polski towarzyszą: ambasador Gino Butti — dyrektor departamentu politycznego, hr. Leonardo Vitetti — minister pełnomocny, dyrektor departamentu ogólnego, hr. Vittorio Emanuele Bonarelli di Castelbompiano — minister pełnomocny, szef protokołu, komandor Umberto Natali

— szef sekretariatu osobistego ministra spraw zagranicznych, komandor Alberto Nonis — radca legacyjny, zastępca szefa biura prasowego, markiz Blasco Lanza D'Ajeto, książę de Trabia — sekretarz gabinetu ministra spraw zagranicznych, p. Franco Bellia — sekretarz gabinetu ministra spraw zagranicznych.

PROGRAM WIZYT.

Program kilkudniowego pobytu tu ministra spraw zagranicznych Italii hr. Ciano przewiduje audiencję u pana prezydenta R. P., wizytę u pana Marszałka Polski Edwarda Śmigłego-Rydza, u p. premiera gen. Sławoja Składkowskiego, u p. min. Spraw Zagranicznych J. Becka.

W czasie swego pobytu w Polsce minister hr. Ciano obecny będzie na odsłonięciu pomnika płk. Nullo, zwiedzi Instytut Włoski, złoży wieniec na grobie nieznanego żołnierza oraz na grobie żołnierzy włoskich w Młocinach oraz weźmie udział w polowaniu w Białowieży.

RAUT U PANA PREZYDENTA.

Poza tym program przewiduje szereg oficjalnych przyjęć, a mianowicie: śniadanie, wydane przez Pana Prezydenta R. P. na Zamku Królewskim, obiad i raut

u p. ministra Spraw Zagranicznych, obiad i raut w ambasadzie włoskiej oraz śniadanie w kasy nie pułku lotniczego.

POLOWANIE W BIAŁOWIEŻY.

Po polowaniu w Białowieży minister hr. Ciano uda się do Krakowa, gdzie złoży wieniec w krypcie pod Wieżą Srebrnych Dzwonów na sarkofagu Marszałka Piłsudskiego.

W czasie pobytu w Krakowie minister hr. Ciano z małżonką podejmowani będą przez ministra Spraw Zagran. J. Becka śniadaniem na zamku wawelskim.

ZYCIORYS MINISTRA HR. CIANO.

Galeazzo Ciano hrabia di Cortellazzo, minister spraw zagranicznych, członek wielkiej rady faszystowskiej, urodził się w Livorno w r. 1905.

NAJPIERW BYŁ DZIENNIKARZEM.

Syn bohatera spod Buccari, jeszcze jako młody chłopiec, od był pierwsze próby w kadrach

partii w rodzinnym mieście przy boku swego ojca. Przeniósł się do Rzymu, jeszcze w czasie studiów uniwersyteckich poświęcił się dziennikarstwu, sprawując najpierw funkcję recenzenta parlamentarnego, a po tym krytyka teatralnego.

Był jednym z pierwszych dziennikarzy faszystowskich. Zrazu sprawozdawcą parlamentarnym „Tribuny”, potem krytyk dramatyczny, wreszcie redaktor działu literacko-artystycznego w „Impero”. Po uzyskaniu doktoratu na wydziale prawnym i po wydaniu dwu prac poświęconych teatrowi poświęca się służbie publicznej.

Wszedłszy do służby dyplomatycznej, wyjechał do Rio de Janeiro, gdzie długo przebywał jako współpracownik ambasadora Martina Franklina.

Dn. 1 sierpnia r. 1933 objął stanowisko naczelnego biura prasowego szefa rządu. Po przekształceniu biura na podsekretariat został jego kierownikiem, po czym w maju 1935 r., wobec utworze

nia nowego ministerstwa prasy i propagandy, został mianowany ministrem tego resortu.

Dn. 31 października 1934 r. uzyskał patent lotnika wojskowego w porcie lotniczym Littorio.

WYPRAWA DO ABISYNII.

Natychmiast po wybuchu konfliktu włosko-etiopskiego Galeazzo Ciano udał się do Afryki Wschod. jako ochotnik w stopniu kapitana pilota i wyróżnił się jako dowódca eskadry „Disperata” śmiały czynami.

Za swą bohaterską postawę promowany został hr. Ciano na majora lotnictwa oraz na konsula milicji faszystowskiej. Dn. 9 czerwca tegoż roku szef rządu wybrał Galeazzo Ciano, wierne go interpretatora swych myśli, na swego bezpośredniego współpracownika, mianując go ministrem spraw zagranicznych w chwili szczególnie trudnej dla polityki międzynarodowej.

Minister Ciano żonaty jest z Eddą Mussolini, córką wodza faszystów.

Kalendarz dnia

SOBOTA

25
Lutego

Cezary.
Jutro: Aleksander b.
Słońce wsch. 6.57
zach. 17.31
Księż. wsch. 9.07
zach. —

KRONIKA HISTORYCZNA:

1831. Pamiętna bitwa pod Grochowem. Jan Skrzynecki wodzem powstania.
1876. Zmarł we Lwowie poeta Sew. Goszczyński.
1919. Uznanie Polski przez W. Brytanie.

PRZYSŁOWIA:

Luty ciepły, sprawa marzec mroźny i czas wiosnie późny.

DINOL — DONT

rzeczywiście
najlepsza PASTA do

ZĘBÓW

Na małej wokandzie...

Kazio cwaniak

czyli: „Co z niego wyrośnie”?

(A. E.) Kazio Paprocki, rozkoszny dzieciak, bawił się na podwórzu. W pewnym momencie znudziła go jednak samotna zabawa, więc ziewnął serdecznie, a urżawszy w oknie pierwszego piętra pania Agatę Sitkowską, zawołał:

— Pani Sitkowa!
— Co kochanie?
— Pani Sitkowa jest głupia.
Niewiasta spaśowała ze złości.

— Na mnie to powiedziałaś?
— Tak.
— Czejaś lobuzie! Tak ci dam w skórę, że mnie ruski miesiąc popamiętasz! Ja cię nauczę, dorośle ludzi od głupich meldo-

wać! Przepraszam cię w tej chwili, smarkacz!

— Dobra. A jak mam przeprosić?

— Powiedz, że bardzo żałuję.

— Bardzo żałuję, że pani Sitkowa jest głupia.

Okrzyk pełen oburzenia był odpowiedzią na te przeprosiny. Następnie zaś pani Sitkowa zbiegła na podwórze, celem wymierzenia niegrzeczному malcowi doraźnej sprawiedliwości. Ale już po pierwszym kłapsie Kazio uciekł na ulicę i wrócił po chwili z policjantem, w konsekwencji czego Sąd Grodzki skazał panią Sitkowską za bicie dziecka na 1 dzień aresztu.

BRUKSELA. Na posiedzeniu belgijskiej izby deputowanych w czasie debaty nad oświadczeniem rządowym przedstawiciel katolików hr. Carton de Wiart, omawiając sprawę dr. Martensa, wystąpił z sugestią, aby dr. Martens zgłosił rezygnację ze stanowiska członka akademii medycznej, i aby rząd wszczął śledztwo w sprawie działalności dr. Martensa jako byłego członka rady flamandzkiej.

Premier Pierlot odpowiedział na tę propozycję, że rząd podjął już śledztwo w sprawie nowych faktów, zarzucanych dr. Martensowi, a w szczególności denuncjacji w czasie wielkiej wojny i wizyty jego w okopach niemieckich pod Chemins des Dames.

Wyniki śledztwa rząd przedstawi prezydium izby i poweźmie wówczas decyzję.

Po przemówieniach liberała Maxa i reksisty Legros, którzy domagali się odwołania dr. Martensa, odrzucając projekt śledztwa, izba odroczyła się do dnia następnego.

W dniu wczorajszym odbyło

się też posiedzenie posłów prawicowych celem omówienia deklaracji nowego rządu. Opuszczając to zebranie, przewodniczący grupy prawicowej hr. Carton de Wiart oświadczył, iż

ma wrażenie, że nastąpiło zbliżenie poglądów na skutek wystąpienia premiera.

Sądzą, że większość prawicy głosować będzie za votum zaufania dla rządu.

Czy słynny dr. Martens

denuncjował podczas wojny

Gorąca debata w belgijskiej izbie deputowanych

Obsługa fotograficzna FIS wywołała szczerzy poklask krajowych i zagranicznych dziennikarzy

Sukces propagandowy i organizacyjny FIS odbił się gromkim echem w całym świecie sportowym. Wszystkie śrubki potężnej maszyny, sztabu FIS — funkcjonowały bez zarzutu, ze specjalnym jednak uznaniem odzywa się dziennikarze o wsparcia urzędowej służbie informacyjnej w kwaterze prasowej.

Specjalny urząd pocztowy, piękna hala maszyn do pisania, błyskawiczne redagowanie komunikatów, prasowych, wreszcie zaś niespotykana dotąd nigdy w wielkich o zasięgu światowym imprezach, obsługa fotograficzna — to wszystko stworzyło dla całej armii dziennikarzy temat do rozważań na dłuższy okres czasu.

Owe osłuszające fotograficznej warto przede wszystkim poświęcić słów parę. Zorganizowany ogromnym nakładem pracy przez firmę J. Franaszek S. A., sztab fotoreporterów i la-

borantów pracował z istic amerykańską szybkością. Już w 5-6 godzin po zawodach w skrzynkach dziennikarskich ułożone były całe komplety fotografii z danego dnia, wspaniale wybrane momenty, udane grupy zawodników, panoramy, stadiony i t. d.

Każde z tych zdjęć musiało wywołać szczerzy zachwyt fanów. Wspaniałe wykonanie (na czele sztabu fotoreporterów pracowali w terenie tacy specjaliści jak Jan Ryś i dr. Wietorek) i niezwykła wyrazistość poszczególnych fotografii (tu już cały splendor spada na znakomite błony i papiery firmy J. Franaszek S. A.) powodowały masowe zapotrzebowanie dziennikarzy całego świata na zdjęcia z zawodów.

Firma J. Franaszek godnie uzupełniła wysiłek organizatorów i Komisji prasy i propagandy.

1914 TADEUSZ RYŚ 1918

PRZEZ KREW I ŁZY

WSTRZĄSAJĄCA POWIEŚĆ O WOJNIE, BOHATERSTWIE I MIŁOŚCI

Mandricz przybył do mieszkania w towarzystwie policji. Kazał przeszukać rzeczy Anieli: podczas rewizji znaleziono na dnie jej walizki ukryte pieniądze. Pięćset rubli banknotami po sto rubli.

Czyż trzeba było o lepszy dowód przeciwko Anieli?

Służąca Marysia stanęła, jak skamieniała, nie dowierzając własnym oczom...

Teraz nie może już wątpić, że ta dobra, szlachetna panna Aniela, która budziła dla swej dobroci powszechną sympatię, jest zwykłą złodziejką.

— Skądby się wzięło w jej walizce pięćset rubli?

— Tak, teraz wszystko jest już jasne... — usiadł rewizy przy stole, aby skończyć protokół — Świadców mamy...

— Znaczący to, że złodziejka jeszcze tu powróci... — odezwał się wywiadowca. — Musi wrócić po skradzione pieniądze...

— Tak, tak, teraz już wszystko rozumiem — włożył Mandricz z powrotem pieniądze do swego portfela. — Na pewno poszła szukać nowego mieszkania, aby tam znówu kogoś okraść...

— Na pewno tak...

— Niech jednak tylko wróci... Będę ją oczekiwał... Dowie się już w mnie, co to znaczy kradzież...

Rewizy spisał tymczasem protokół, wezwał służącą, która stała wciąż zmieszana i zdumiona.

— Podpisać protokół...

— Ja? — wysunęła drżącą dłoń po pióro.

— No, tak, pani. Widziała pani wszystko na własne oczy... Tak? A więc proszę podpisać, że pani była świadkiem tego, jak z walizki panny Anieli Grywińskiej wyjęto pięćset rubelków, które skradziono panu inżynierowi Wacławowi Mandriczowi... No?

Służąca pochylała się nad protokołem. Pot spływał po jej twarzy. Znać było, że trudniej jej było podpisać się, aniżeli zmyć podłogę.

— He, to nie kartofle do obierki, co? — kpił rewizy.

Po służącej wezwał rewizy z kolei dozorcę, aby podpisał jako świadek protokół. A tymczasem zwrócił się doń groźnym głosem:

— A za to, żeś nie zameldował tej złodziejki, odpowiadaj będziesz znowu innym razem... Swołocz!

— No, nasze skończone... — oznajmił rewizy wstał, aby wyjść z wywiadowcą, który wkładał już pałto.

— Odprowadzę panów... — oznajmił Mandricz.

— Ależ, proszę bardzo, panie inżynierze. Właściwie, znalazł pan teraz zgubione pieniądze... — dał rewizy do zrozumienia, że przecież należy mu się coś w łapę.

Wszyscy razem wyszli z mieszkania. Przed odejściem zwrócił się Mandricz do Marysi.

— Jeśli ta złodziejka przyjdzie, niech jej, Marysia, nic nie mówi. Ale nie wolno jej stąd wyjść, póki ona nie powróci...

— Dobrze — odrzekła Marysia i zatrzęsała się ze strachu na samą myśl, że panna Aniela może wrócić, gdy ona będzie sama w mieszkaniu. Jak sobie da z nią radę? A jeśli ona jest nie tylko złodziejką, ale bandytką?

I z drżeniem w sercu wstuchiwała się w każdy szmer, który dochodził ze schodów.

Mandricz wstąpił tymczasem z rewizy i wywiadowcą do pobliskiej restauracji na ulicy Marszałkowskiej, gdzie zajęli oddzielny gabinet.

— Panie Mandricz, ależ pan to świetnie urządził! — wlewał rewizy do gardła jeden kieliszek po drugim — Oho, pierwszorzędnie!

— Trzeba do tego mieć głowę na karku i studiać siebie! — wtórował wywiadowca, który chciał udowodnić, że potrafi więcej pić, aniżeli rewizy.

— To świetny pomysł, schować pieniądze w walizce tej baby... Oho!

— Ale teraz wszystko jest w najlepszym porządku...

— Protokół jest spisany, świadkowie zaświadczyli...

— Ale gdzie się ona podziała? — gnębiła Mandricza niepokojąca myśl, którą chciał zatopić w alkoholu.

— Panie inżynierze, niech się pan uspokoi... Na

pewno ją znajdziemy... Dla pana wszystko, bo widzimy, że mamy do czynienia ze swoim człowiekiem...

Ale Mandricz nie mógł długo usiedzieć w miejscu. Prócz myśli o Anieli, której coraz bardziej pożądał, właśnie dlatego, że mu się wymknęła z ręki, poczęła go gnębić myśl o żonie, którą nagle ujrzał w zupełnie innym świetle.

Liściki otrzymuje!... Tajemnicze liściki od kochanka, z którym spędza na mieście czas.

I nagle poczęła go dręczyć zazdrość. Uczucie, którego dotąd wcale nie znał, w każdym razie nie w stosunku do własnej żony...

Tak zwykle zdarza się z mężami, którzy lekceważą własne żony. Długo odpychają od siebie swe żony. Ale w chwili, gdy dowiadują się, że ich własna żona zdradza ich z obcym mężczyzną, budzi się w ich sercu zazdrość, ta sama kobieta, staje się w ich oczach nagle piękniejsza, bardziej pociągająca...

To samo stało się również teraz i z Mandriczem: nagle ujrzał swoją żonę w zupełnie odmiennym świetle... „Ma kochanka”... — ta myśl gnębiła go nade wszystko. Tamten wypełnia życie jego Stasi... Dlatego nie jest o niego zazdrośna... Sądzi, że skoro jemu wolno, to i jej wolno...

Wezwał kelnera, zapłacił rachunek, pożegnał policjantów, którzy pomogli mu uczynić z Anieli złodziejkę...

Powrócił szybko do domu, jak gdyby zły duch go gonił, jak gdyby bał się, że złość jego wygaśnie...

Służąca siedziała w kuchni i z niepokojem czekała, czy czasem panna Aniela nie nadejdzie. Dopiero, gdy ujrzała powracającego Mandricza, odetchnęła z ulgą... Ach, jak to dobrze, że nie spotkała się sam na sam z tą złodziejką, Aniela.

Mandricz wpadł, jak bomba. Dochodziła dwunasta w nocy. Sapał ze wzburzenia i już na progu zapytał:

— Czy pani wróciła?

— Nie — przeraziła się służąca wyglądem swego pana.

— Nie powróciła?

— Nie...

— Ach, to tak... — syknął zagniewany i wbiegł

do dalszych pokojów.

Padł na kanapę i palił jednego papierosa po drugim.

Zazdrość piekła go, nie dawała mu spokoju, niepokój młotem walił w jego skronie.

„Nauczę ją, pokażę jej, co znaczy takie włóczęnie się z obcymi... — rozmyślał na głos — Nauczę ją...”

Mandricz nie mógł dłużej uleżeć, nie znajdował sobie miejsca, spacerował po gabinecie, jak tygrys w klatce. Nagle wpadł do kuchni, gdzie służąca rozbiierała się, po dniu pełnym pracy.

— Marysiu! — zawołał.

— Co się stało? — zarzuciła Marysia szybko na siebie bluzkę.

— Niech mi Marysia powie całą prawdę...

— Cóż mam powiedzieć? Nic nie wiem... — sądziła służąca, że chodzi mu wciąż o skradzione pieniądze, które znaleziono w walizce Anieli.

— Czy pani często otrzymuje takie listy, jak dzisiaj?

— Nie wiem, skąd miałabym wiedzieć?

— Któż ma wiedzieć? — krzyknął jeszcze głośniejszym głosem Mandricz. — Marysia jest cały dzień w domu.

— Dzisiaj po raz pierwszy widziałam, jak przyniesiono pani list...

— Pierwszy raz? — burknął zagniewany.

— Tak.

— A czy poza tym nie przychodzą do pani obcy mężczyźni, gdy mnie nie ma w domu?

Służąca poczuła się obrażona tonem, jakim dopytywał.

— Panie inżynierze, co pan wygaduje...

— Pytam Marysię, chcę znać całą prawdę...

— Nie mam o niczym pojęcia...

— Dokąd pani wyszła? Gdzie jest teraz? — miał ochotę zdemolować mieszkanie, łamać wszystko, był przekonany, że żona go zdradza...

Znać było po jego twarzy, że szuka czegoś, aby cisnąć tym o ścianę...

Nagle, w tej samej chwili mieszkanie całe, wszystko zadrało od przeraźliwego wybuchu bomby.

Dalszy ciąg jutro

Jak żyje i zarabia przeciętny człowiek w Anglii

Jak żyje przeciętny Anglik? Dla przykładu podamy tryb życia robotnika portowego Williama Jouhilla, który jest typowym przedstawicielem londyńskiego świata pracy.

Zajmuje on dwupokojowe mieszkanie przy ulicy, która leży jeszcze w znacznej odległości od najbardziej zabudowanej części Londynu, Whitechapel. William Jouhill zajmuje to mieszkanie wraz z żoną i synem. Liczy on ponad 50 lat, jest nadzorcą. Od wielu lat pracuje w dokach. Mieszkanie jest czyste, tylko meble są już mocno zniszczone.

William Jouhill zarabia 10 funtów miesięcznie, co wynosi na nasze pieniądze około 250 zł. Nie można jednak liczyć tych z sobą porównywać, ponieważ stopa życiowa jak i ceny są w Anglii inne niż u nas. Jego koledy zarabiają znacznie mniej.

Ponieważ jest on nadzorcą, otrzymuje najwyższą stawkę.

Jego „budżet” domowy wygląda następująco: Komorne — 2 funty; utrzymanie wraz z wodą — 5 funtów; odzież, podatki — 1 funt; składki do związku — 1 funt; odzież, podatki — 1 funt; składki do kasy oszczędności — 1 funt i jeden funt przeznacza

na budowę własnego domu.

Poza tą ostatnią pozycją, wkładem na budowę domu, który Jouhill wręcza swojemu synowi na budowę własnego domu, budżet wielu angielskich rodzin robotniczych niczym się od tego nie różni.

Przed wojną, oświadczył Jouhill, zarabiał on 3 funty miesięcznie i lepiej sobie dawał radę, niż obecnie. Jego syn jest murarzem i zarabia 15 funtów miesięcznie — robotnicy budowlani najlepiej zarabiają w Anglii. 10 funtów przeznacza on na budowę własnego domu i w ciągu 5 lat dom ten stanie się jego własnością. Pozostałe 5 funtów wydaje na siebie, ponieważ mieszka z rodzicami i nie go nie kosztuje utrzymanie. Żyje jednak skromnie i każdego miesiąca odkłada pewną sumę na wiano, ponieważ w Anglii panuje zwyczaj, że mężczyźni żeniąc się, wnoszą wiano.

Najbardziej lubianym i najbardziej wziętym zawodem wśród dziewcząt angielskich jest zawód sekretarki. Jest to dobrze płatny zawód, ponieważ

po kilkuletniej praktyce zarabia się do 12 funtów miesięcznie.

Jak wygląda „budżet” angielskiej sekretarki — dziewczyny samodzielnej, która nie mieszka z rodzicami? Poniżej podajemy budżet pewnej młodej urzędniczki pracującej w towarzystwie lotniczym.

Pokój umeblowany z herbatą — 3 funty; obiady i kolacje — 3 funty; wyjazdy za miasto pod koniec tygodnia i sport — pół funta; koszty przejazdu z domu do pracy i z powrotem — pół funta; kasa chorych, podatki — pół funta; fryzjer, kina, książki — trzy czwarte funta; odzież i drobne wydatki — trzy czwarte funta; oszczędności 2 funty.

Oszczędności służą do pokrycia nieprzewidzianych i nagłych wydatków oraz jako uzupełnienie na urlop. Pół dnia sobotnie go i niedzielę spędza młoda dziewczyna ze swoim przyjacielem. Jej ulubionym sportem jest tenis. Do kina idzie rzadko, natomiast bardzo chętnie czyta do bre książki.

W ten sposób żyje również i wiele innych dziewcząt angielskich.

Skladać ofiary na F.O.N.

Przed zakończeniem procesu past. Gerhardta

Rewelacja czwartego dnia rozprawy

Trwający cały tydzień proces sądowy pastora J. Gerhardta w Belchatowie oskarżonego o przestępstwa dewizowe oraz o nakłanianie swoich parafian ewangelickich do nielegalnego przekraczania granicy zbliża się w szybkim tempie ku końcowi. Pozostała jeszcze nie wielka ilość świadków do przesłuchania zbadana była w piątek.

Biegły rzeczoznawca dewizowy dr. Wicentowicz został przez sąd zwolniony od dalszego udziału w procesie i na telegraficznie wezwanie swojej władzy przełożonej powrócił do Warszawy.

Rewelacyjny wniosek obrońcy adwokata Walosińskiego

Już po wyjeździe biegłego dr. Wicentowicza obrońca pastora mec. Wacław Walosiński otrzymał pismo Banku Słowiańskiego w Berlinie, w którym lokowane są oszczędności robotników polskich pracujących w Niemczech, treści stanowiącej jaskrawą sprzeczność z tym co zeznawał biegły dr. Wicentowicz przed sądem w czasie jego przesłuchania. Mianowicie dr. Wicentowicz wyjaśnił, że w myśl obowiązujących przepisów dewizowych zarobki emigrantów z Niemiec mogą być przekazywane drogą legalną do kraju, gdy tymczasem Niemiecki Bank Słowiański w treści swego listu kategorycznie temu zaprzeczył, twierdząc że żadne zarobki emigrantów zagranicę wysyłane być nie mogą ale muszą być skonsurowane w Niemczech.

Rewanż prokuratora

Na takie dictum prokurator również ze swojej strony postarał się o dodatkowe dowody świadczące o winie oskarżonego, składając sądowi kilka dokumentów świadczących przeciwko pastorowi.

Zbadany w charakterze świadka pastor kleszczowski, Ryszard Diem, złożył nadzwyczaj obciążające zeznanie. Stwierdził on, że pastor Gerhardt głosił zasady hitlerowskie, będące w sprzeczności z religią chrześcijańską jako współczesny neopoganizm. Wydawał dokumenty niezgodne z obowiązującymi przepisami i w ogóle świadek potwierdził swoje zeznanie złożone w śledztwie.

Również potępiające oskarżonego zeznanie złożył komendant posterunku P. P. Alfons Adamek. Świadczył on, że pastor Gerhardt prowadził politykę proniemiecką głosząc zasady separatyzmu narodowego i popierając wyraźnie hitleryzm. Jako miejscowy szef służby bezpieczeństwa dowiedział się, że pastor nakłaniał ewangelików do nielegalnego przekraczania granicy niemieckiej i trudnił się więc bankowością dokonując różnych transakcji dewizowych, aniżeli pilnowaniem właściwych swoich obowiązków duszpasterskich.

Oskarżony pastor popierał „Strzelca”

Zawezwani przez obronę w charakterze świadków odwołowych b. burmistrz Belchatowa Hellwig i obrońca przy tamtejszym sądzie grodzkim Gilewicz

złożyli bardzo korzystną o działalności osk. pastora Gerhardta opinię. Z zeznań św. Hellwiga wynikało, że osk. pastor był wzorem religijności i praworządności. Nie jest prawdą — mówił świadek — ażeby osk. namawiał z ambony do nielegalnego przechodzenia granicy. Wręcz przeciwnie, znany on był ze swoich poczynań filantropijnych, wspomagał biednych bez względu na religię i narodowość.

Jeśli chodzi o stosunek osk. pastora Gerhardta oraz jego lojalność do państwa polskiego i rządu, to rzekomo był on

całkowicie pozytywny. Pastor Gerhardt należał do Związku Strzeleckiego i popierał moralnie i materialnie jego cele, przyczyniając się do powstania Domu Strzeleckiego w Belchatowie.

Pastor — według zeznań powyższych dwóch świadków — cieszył się całkowitym zaufaniem zwierzchności gminy Belchatowa i jako jej mąż zaufania brał udział w charakterze członka Komisji Miejskiej do pertraktacji z Zarządem Elektryfikacji Piotrkowskiej w sprawie elektryfikacji Belchatowa.

Co dzieci robią w Ogrodzie Jordanowskim

Rok posiada cztery pory, znakomicie różniące się między sobą. Zaiste różnica pomiędzy latem i zimą jest wielka i zasadnicza. W Ogrodzie Jordanowskim praca wre przez cały rok bez względu na porę roku, bez względu na pogodę dnia. Z tych względów praca w Ogrodzie Jordanowskim winna być tak przewidziana, ażeby dzieci tam przebywające zawsze miały zajęcie, odpowiednie do pory roku, względnie pogody dnia.

W ogrodzie Jordanowskim w porze wiosennej dzieci kopią grządki i uprawiają własne zagonki. Na tych zagonkach pielęgnują rośliny, które same zasiały. Ilekroć zachwytu i radości maluje się na twarzach tych maluczkich ogrodników z powodu nowego listka, rozwijającego się kwiatu? Ile to tematów potem będzie do opowiadania mamusi, jak to na grządkach wszystko rośnie, jakie są piękne roślinki, jakie cudne są na nich kwiatki, a wszystko to wypielegnowane zostało ich własnymi rękami! W miarę przybywania ciepła coraz większy ruch jest w ogrodzie.

Tu dzieci bawią się w piasku budując fantastyczne zamki, miasta, tunele, tam biegają po trawie za piłką, bawią się w gry zbiorowe, tu znów gromadka dzieci zamieniła się w żabki i brodzi w basenie. A wszędzie tyle gwaru, tyle pogody, radości i szczęścia. Na boiskach z przyrzadami pełno. Huśtawki obłeżone! To nic, że trzeba czekać swojej kolejki. Dzieci z Ogródu Jordanowskiego wiedzą o tym, że wszystkie mają jednakową prawa i nikt nie może w tych prawach uszczuplać nie można, więc też cierpliwie umieją się doczekać.

A skoro przyjdzie na nich czas, cieszą się podwójnie! Zjeżdżalnie mają również powodzenie... Gdy nagle w tym ogólnym zapele tej bez troskiej swawoli rozlega się z pobliskiego głośnika radiowego zaproszenie na drugie śniadanie. Dzieci porzucają zabawę, biegną do umywalni myją ręce przy wtórze wesołych okrzyków i umiechu i zajmują czym prędzej miejsca przy stołach, ustawionych na werandzie i nakrytych czystą i białą ceratą. Tu otrzymują zdrowy i

smaczny posiłek.

Wkrótce widzimy rozbawione gromadki dzieci biegające po całym ogrodzie. Dzieci syte powróciły do przerwanej chwilowo zabawy. Jednak nie wszystkie są na boiskach, część ich pozostała w pawilonie głównym, ponieważ przybył lekarz i za chwilę będzie je badał. Już nawet wyszedł na próg pokoju lekarskiego i miłym uśmiechem zachęca je do siebie. To też dzieci garną się ochotczo do pana doktora. Tymczasem staje się coraz cieplej. Na dany znak przez instruktorkę, gdyż ona to czuwa nad wszystkim, pewna gromadka dzieci znikła w garderobie, by za chwilę powrócić w kostiumach kąpielowych: dzieci te przyjmują kąpiele słoneczne. Dzieci słabej kompleksji werandują na leżakach. Widać całe szeregi leżaków ustawionych pod werandami, na których leżą w poząjach swobodnych te słabowite istoty.

I jak radują się serca matek widząc, że w Ogrodzie Jordanowskim dziecko otrzyma oprost słońca, świeżego, powietrza, to wszystko, czego mu brakuje w domu, czego rodzice dostarczyć mu nie są w stanie. Zaiste wielka to radość. Jednak lato mija szybko i następuje jesień — ta piękna polska jesień. Lecz nie jest ona tak piękna przez cały swój czas. Zaczynają się dnie szarugi i sloty jesiennej. Czy w dnie te Ogród Jordanowski jest nieczynny. Bynajmniej. W dnie deszczowe werandy zostały zamienione na świetlice pełne światła i ciepła.

Tutaj dzieci mają wiele miejsca do zabaw i gier towarzyskich. W świetlicach tych koncentruje się teraz całe życie Ogródu Jordanowskiego. Obok zabaw mają możliwość oddania się tak ulubionemu przez dzieci „majstrowaniu”. Późną jesienią dzieci wyrabiają zabawki na choinkę, zabawki dla dzieci, które następnie będą sprzedawane na zorganizowanym przez p. instruktorkę kiermaszu.

Pieniądże uzyskane tą drogą pójda na zakupienie obuwia, odzieży dla tych bywalców ogrodu, którzy tego potrzebują oraz na zakupienie łakoci, którymi będzie przybrana choinka w świetlicy Ogródu Jordanow-

Zaolzie w pieśni i muzyce

Wszyscy mamy jeszcze świeżo w pamięci krytyczne dni wrześniowe 1938 r. pełne entuzjastycznych zrywów całego narodu. Przeżyliśmy moment dziejowy doniosłego znaczenia. Społeczeństwo polskie wraz z bohaterską armią odzyskało rdzennie polską dzielnicę. Zwyciężyło jedno pragnienie połączenia się z braćmi za Olszą. Duch dziejów Polski, gorący patriotyzm jej obywateli zarówno tych, którzy wołają: „do broni” — jak i tych co muzyką i pieśnią przekazują nieśmiertelność i piękno duszy ludzkiej potomności, coraz to nowe grupuje szeregi Marsa i Muzy.

Do kategorii tych, którzy chlubnie i zaszczytnie zapiszą się złotymi zgłoskami w kronikach historii muzyki polskiej zaliczyć należy panią Marię Rożanewiczową, Piotrkowiankę zasłużoną nauczycielkę muzyki, której kompozycji przepiękny patriotyczny walc salonowy „Za Olszą...” ukazał się ostatnio na półkach księgarń i składów nut nakładem znanej firmy wydawniczej Gebethner i Wolf w Warszawie.

Fachową krytykę tego melodyjnego walcu „Za Olszą...” nowego utworu pani prof. Rożanewicz pozostawiamy kompetentnym recenzentom. Naszym jednak obowiązkiem, jako miejscowego organu opinii publicznej jest, obiektywne rejestrowanie wszelkich przejawów życia zbiorowego a tym więcej gdy chodzi o tego rodzaju wartościowy dorobek artystyczny.

Kompozytorka p. Rożanewiczowa, pochodzi z bardzo muzykalnej rodziny. Już jako 6 letnia dziewczynka okazywała zamiłowanie do muzyki i za-dziwiała swoją grą.

skiego.

W dnie ciepłe i pogodna dzieci biegają na boiskach.

Inne znów chorowite biorą lampy kwarcowe.

W zimie życie w Ogródu Jordanowskim nie ustaje. Wszystkie boiska ziemne zostały zamienione na ślizgawki, na których przebywają tłumy starszych dzieci, ćwicząc się przy dźwiękach skocznych melodii, płynących z rozstawionych tu i ówdzie głośników radiowych, w sporcie łyżwiarskim. Tor saneczkowy ma powodzenie! Dziesiątki sanek mknie w dal przy wtórze ochotczych okrzyków i śmiechu.

Świetlice są też przepełnione. Tu dzieci posilają się i rozgrzewają, a wszędzie wiele uciechy i radości. Nawet najmniejsze dzieci bez obawy mogą w zimie godzinami przebywać w ogrodzie.

W ten sposób dobrane do pór roku i pogody dnia zajęcia dają możliwość obok zabawy i rozrywek wpływać na wychowanie na bywalców Ogródu Jordanowskiego, przystosowując ich do współżycia z gromadą społeczną, nie zaniedbując indywidualności poszczególnych jednostek.

A więc wołajmy gromkim głosem, by głos nasz dotarł do Ojców Miasta, wołajmy uparcie i bezustannie: Dajcie Ogród Jordanowski dla naszych dzieci.

Z. K. Kotkowski.

Talent muzyczny począł u p. Rożanewicz rozwijać się w kierunku znanej przez wojną i ceniowej profesorki muzyki p. Poszepczyńskiej w Kuliszu, — a następnie odbył 6-letnią naukę w muzyce i śpiewie u wybitnego profesora S. bolewskiego w Warszawie.

Kochając z całej duszy i umiłowany przedmiot z prawdziwą pasją studiowała p. Rożanewicz teorię muzyki improwizując melodie do upodobanego utworu poetyckiego...

Graża i śpiewała z patosem jakby zaczarowany świat piękna muzycznego był częścią duszy. Losy zawieruchy wojennej przetrwały, że p. Rożanewicz zmuszona była do wyjazdu na teren Rosji i tu jednak nie przestała pracować na umiłowanym polu. Została nauczycielką muzyki, w którym to charakterze powróciła do Kraju i osiedliła się z najbliższą swą rodziną. Piotrkowie udzielając prywatnej nauki muzyki na pianinie aż do obecnych czasów.

Cały zastęp młodych i rzuconych sił muzycznych mało szczęście kształcić się u wysoko kulturalnej profesor. Uczniowie ci i uczennice mówią o swojej nauczycielce z uwielbieniem.

Obecnie nie tylko Piotrków ale cała Polska z wdzięcznością mówi o niej i o jej kompozytorskiej i autorskiej wartości. „Za Olszą...”

Kompozycja dedykowana pani Janinie Beacie Jastrzębskiej-Borowskiej, ukochanej siostry kompozytorki, zamieszkałej w Stolicy.

Exemplarze walcu salonowego „Za Olszą...” są do nabycia po cenie 1 zł 50 gr. w wszystkich księgarniach jak również w Redakcji Dziennika Piotrkowskiego ul. Słowackiego 25, tel. 10-21.

Czysty dochód ze sprzedaży przeznaczony jest na cele filantropijne mianowicie na pomoc dla najbardziej potrzebujących dzieci olziańskich. (bk.)

Modne materiały męskie, damskie, wojskowe i uczniowskie. Wielki wybór. Ceny niskie.

stałe poleca
Chrześcijańska manufaktura
JAN ŁANIK
Piotrków Tryb.
ulica Sieradzka 4.

Km. 356/38

Obwieszczenie

O LICYTACJI RUCHOMOŚCI

Komornik Sądu Grodzkiego w Belchatowie Grzegorz Jellaczyc ma kancelarię w Piotrkowie ul. Legionów 8 na podstawie art. 609 k. p. podaje do publicznej wiadomości, dnia 13 marca 1939 r. w Dobrzeli odbędzie się 1-sza licytacja ruchomości należących do Antoniego Sadkiego składających się z szafy, 1 densus, 1 lustro, 2 prosiaków, 2 jałowicy w słomie, owsa w słomie, żreka, 12 kurczaków, 9 gęsi i bryl oszacowanych na łączną sumę 11 zł. Ruchomości można oglądać w licytacji w miejscu i czasie wyżej naczynym.

Komornik Grzegorz Jellaczyc

Czytajcie Dziennik Piotrkowski

Dziś jednocześnie z Warszawą czołowy film produkcji francuskiej p. t.

ICH BŁĄD

Najgenialniejszy aktor JEAN GABIN, GABY MORLAY i JEAN PIERRE AUMONT

Tragedia dwóch mężczyzn i jednej kobiety, których złączyło przeznaczenie w/g utworu K. Bernsteina.

Początek o godz. 5 pp, w niedzielę i święta o godz. 3 po poł.

Popołudniówka o godz. 3 Lokaj Jaśnie Pani

Kino - Teatr

ROMA

w Piotrkowie Al. Maja 11.

W egzotycznym kraju Honolulu kwitnie miłość dzielnego lotnika i pięknej arystokratki

Wielki film bohaterski o wielkim napięciu p. t.

Skrzydła nad Honolulu

W roli głównej Ray Milland i Wendy Barrie

Popoł. o godz. 3. Motyl Hiszpański

Początek o godz. 5 pp, w niedzielę i święta o godz. 3 po poł.

mięsięczna „Dziennika Piotrkowskiego” wynosi 2 zł. 50 gr. z dostawą zł. 3.
Początek o godz. 5 pp, w niedzielę i święta o godz. 3 po poł. Konto P. K. O. Nr. 608-480

CENY OGŁOSZEN: 1-sza str. 1 wiersz mil. jednolamowy 80 w tekście 60 gr. Ostatnia strona 40 gr., drobne 20 gr. za wiersz

Redaktor i Wydawca: Bronisław Kalfary.

Józef Walecki Drukarnia Polska Piotrków, ul. Słowackiego 25, 10